

DANICA.

Katolišk cerkven list.

№ 23.

V četrtek 3. roznika 1852.

Tečaj 1.

Pošten vojak.

Vojak vesel je korenjak,
Kar prav ino spodobno je.
Černosti ne pozna vojak,
Ne zgraja, ne prepira se.
O tak, o tak
Je vsak pošten vojak.

Vojak pošten je korenjak:
Dovoljin s tem, kar cesar dá,
Nikomur ni on nadlegak,
Pomaga rad, in dá, če imá:
O tak, o tak
Je vsak pošten vojak.

Vojak je možki korenjak:
Ne kolne in se ne roti,
Je usmiljen, čist, ni gerd pijak,
Nesrečo serčno poterpi:
O tak, o tak
Je vsak pošten vojak.

Vojak je moder korenjak:
Nedolznost tujo in svojo bran',
Cesarju serčno služi vsak,
Je dober človek, je zvest kristjan:
O tak, o tak
Je vsak pošten vojak.

J.

Kaj nam je o tem prljatnim času sv. leta posebno prositi treba?

Razum dušnih potreb imamo tudi telesnih dovolj, in zmed nar hujših ena je, de nam celo ob ljubi krompir gre, ker, če ga prav kaj zraste, v nič pride in pogrije. Veliko vzrokov sim že v časnikih bral, zakaj de nam krompir gnije, ali praviga vzroka ni še nobeden povedal. Samo en gospod mi je, ko sva se pogovarjala, zakaj de krompir gnije in nič več noče rasti, resnični vzrok povedal: rekel je namreč: „Krompir je preklét, ljudje in posebno posli, če so ga večkrat en dan jedli, so ga neusmiljeno preklinjali: eni so iz njega žganje in druge take reči narejali — ljudje so se že iz krompirja norca delali.“ Dalje se reče: Bog je tako rekoč persiljen bil, nam svoje neprecenljive dobrote odvzeti in nas kaznovati. — Dekleta so pri nas, kakor sim slišal praviti, krompir vedno v Terst nosile ali vozile in ga v ta namen prodajale, de so si dražih oblačil nakupile, ter se potem nečimerno in ošabno nosile in skazovale. — Koliko gceha in hudobij je iz tega izviralo, Bog vé! —

In res je to, častiti bravei! ne zrak, ae pre-

terda ali premehka, peščena, ilovnata ali mokrotna zemlja, ne preveč ali premalo gnojna njiva so vzrok, de krompir gnije, ampak le naš greh je pred božjo pravico tako zadolžil, de je v maševanje klical. — Torej ni nobena modra glava v stanu pripomočkov znati, krompirja gnijlnine obvarovati, ker božjih modrih naredb in sklepov nobena človeška stvar ne more užugati; temveč nam je treba združenim spoznati, de to je božja kazen, in Boga s skesanim in ravnim srcem milesti prositi, de bi siho, ktero se zmirej nad nami derži, od nas odtegnil, ter krompirju poprejšnje zdravje in rast dal. Ko so ljudje krompir imeli, jim je več, kakor vse druge reči, tekuil, ali zdaj, zdaj — je drugač, ko se ze skorej nič ne pridelá, in se to, kar ljudje pridelajo, prodajo, de davke odrajtajo. Meni se le ljudje in posebno otroci v serce smiljo, ker vidim, de jim tako terdo za vsakdanji živež gre, in le redka hiša se svoj kruh ima. O de bi pač krompir še rastei, gotovo bi tako hudo ne bilo. — Ko bi pač visoko častiljiva duhovšina posebno o tem času sv. leta, ker so po vredno prejetih zakramentih sv. pokore in sv. Rešnjiga Telesa z zadobljenimi sv. odpustiki tudi časne kazni zbrisane, ljudem prav živo priporočila, če hočemo, de bi zopet krompir rastei, de je silno potrebno: Boga z gorečimi in združenimi molitvami tega prositi. Ko bi ljubiga Boga združeni po celim kersanskim svetu tega prosili, bi bili gotovo uslišani, ker nas sam nebeski Zveličar zagotovi, ter pravi: Kar bote očeta v mojim imenu prosili, to vam bo dal,“ če boste le prav prosili. Se enkrat rečem, če ne bomo Boga tega prosili, nam bo krompir vedno gnil, prosimo in bomo uslišani, terkajmo in se nam bo odperlo.

J. Perse.

Cerkvena slovesnost v Brašlovéh.

(Dalje.)

Cerkev je bila tesno natlačena, ko so se gosp. dekan od šest mož v dolgih sivih cerkvenih plajsih in z gorečimi baklami v rokah in od treh duhovnov spremljeni novimu altarju blizali. So že oči perposvečevanji veselo ogledovale v olju na platno malano podobo žalostne Matere božje, ktero je naš sloviti rojak Matevž Langus silno dobro zobrazil; se je še veselje veliko veliko bolj povzdignilo, ko se je tabla doli spustila, ter se perkazala iz lesa izdelana prelepa podoba (statua) Matere božje, ktera z očmi, polnimi vdanosti v voljo božjo, v svojim naročju mervto telo svojiga Sina derži, ki mu v globoko žalost vtopljená Maria Magdalena s pobožnimi kušleji roko poljubuje v tem ko nad pod-

bo pet drugih Mariinih žalost na ravno toliko tablicah izobraženih in v podobo venca nad Mater božjo visečiga sostavljenih, podobi novo lepoticje daja in tron Mariin se sosebno povzdiguje na kteriga dnu se podoba odrešenja, sveti križ, perkaže. Poslednja Mariinih žalost, na ravno taki tablici predocitena pa je v znožje podobe prav prilično vdellana. Tudi te tablice je prav dobro in živo zmalal naš rojak Pavl Kūnl, akademiški malar iz Ljubljane, od kteriga Slovenci se gotovo veliko prav dobrih del pričakovati smejo. In tako je ves altar domorodno slovensko delo in nam še toliko dražji in ljubši. Ko je pesem, pred pridigo, od vse cerkve stoglasno in z veselo gorečnostjo peta, vtihnila, so stopili gosp. dekan na prižnico.

Začetik svojiga govorjenja so vzeli od stariga in noviga altarja, de, kakor je stari altar porok bil, de je pobožno česenje Mariinih sedem žalost od nekđaj v tej fari slovelo, bo tudi novi altar se poznim rodovam oznanoval, de to pobožno Mariino česenje tudi v tej dobi splošne duhovne mlačnosti ni oslabeło, ampak se še le bolj unelo in povzdignilo. In tako so prav prijetno prestopili k razlaganju vsih podob in obrazov, ki se na altarnju znajdejo. Nar poprej so se poslužili prelepih besed sv. Bernarda, kako so v tisti uri, ko je angel Marii pozdravljenje pernesel, Adam, Noe, Abraham, vsi očaki in preroki in vse duše v temnicah in vsi rodovi na zemlji v nezmernim številu tako rekoč pred Marijo klečali in jo z milimi prošnjami nagovarjali, rekoč: O Marija, kaj se mudiš, kaj si pomišljuješ? Naj te gane nasa nesreča: usmili se nas in hitro v angelovo pozdravljenje dovoli! Izreci mirljivo besedo, in sprejmi večno Besedo: izreci svojo besedo, in sprejmi božje besedo! In kako so se v tisti uri, ko je Marija angelu ponižno odgovorila: „Dekla sim Gospodova, naj se mi zgodi po tvoji besedi:“ veselili vsi zveličani duhovi v nebesih, vse duše v temnicah, vsi rodovi in vse ljudstva na zemlji: de je pa Marija v ravno tisti uri, ko je začetik nasiga veselja postala, tudi začetik postala svoje lastne nezmerne žalosti. In tako so začeli z milo in serčno besedo razlagati sedem žalost Mariinih. Kako je prvi meč Mariino serce presunil, ko je stari Simeon pomenljivo prerokovanje izgovoril, de bo ta, kteriga je prišla v tempel darovat, sicer mnogim v odrešenje, pa tudi mnogim v padeč, v tem, ko bo njeno lastno dušo ojster meč prebodel. Kako je drugi meč Mariino serce presunil, ko je mogla v tamni noči z božjim detetam v daljni Egipt pobegniti, in tamkej dolgo časa med neverniki uboga ptujka živeti. Kako je tretji meč Mariino serce presunil, ko je svoje vse in edino veselje, svojiga preljubiga Jezusa, v tempelnu zgubila in ga v britkostih, ki se popisati ne dajo, tri, za njo brez konca dolge, dni iskale. Kako je četrty meč Mariino serce presunil, ko je srečala svojiga Sina, z zaničljivim plajsam ogernjeniga, od strasniga bičanja vsiga razmesarjeniga, s ternjevo krono kronaniga in s težkim križem obloženiga, kadar so ga med groznim preklinjevanjem in vednim zasramovanjem kakor razbojnika na morise peljali. Kako je peti meč Mariino serce presunil, ko je njeno materno serce zaslišalo strašne udarce, s kterimi so Jezusove roke in noge na terdi križ perbijali, in je vidila, kako so ga še na križu neusmiljeno terpinčili in zasramovali, in ko ga je slišala v silnih smertnih britkostih zdihovati: „Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil!“ Kako je šesti meč Mariino serce presunil, ko sta Jožef

in Nikodem Jezusovo mertvo telo v njeno materno naročje položila, in ko je z občutljeji, kterih nobena človeška beseda popisati ne more, Njegovih presvetih pet kervavih ran ogledovala in premišljevala. In kako je sedmi meč Mariino serce presunil, ko so Tistiga, kteriga je ona pod svojim srcem nosila, v kteriga obličje angeli gledati želijo, in brez kteriga bi nebesa nehale nebesa biti, v merzel grob položili in težek kamen pred njega zavalili. To vse, so rekli, nam bo oznanoval novi altar, kadarkoli ga bomo pogledali in dvojne občutljeje neprenehama v našim sercu budit: občutljeje sladkiga veselja nad Jezusovo in Mariino nezmerno ljubeznijo do nas in občutljeje britkiga žalovanja nad našimi pregrehami, ktere edine so vzrok bile tolíkiga terpljenja Jezusu in Marii. Potlej so se obrnili k dvema stranskima podobama, so pokazali na s. Franciška Ksaverjana in nam povedali, kako je tega velikiga svetnika edino premišljevanje kratkih besedic Kristusovih, ktere mu je sv. Ignaci zaklical: „Kaj pomaga človeku, ako ves svet perdobí, svojo dušo pa pogubi?“ tako globoko ganilo, de je vsim svojim poprejšnim zgolj posvetnim mislim in željam slovo dal in se tako za Kristusa in duš zveličanje vnel, de je, glas kervi in nature zaničevaje, zapustil dom in domovino ter se podal med se divjaske Indijske zamorce, kjer je toliko za Kristusa terpel in delal, kakor le malokteri zmed božjih svetnikov. Ko so ga prijatli ogovarjali, de naj se nikar ne poda v tolike nevarnosti in de ne bo nič opravil, jim je svete gorečnosti poln odgovoril: Ako le eno samo dušo Kristusu perdobim, je moj trud obilno poplačan, in ko bi se tudi to ne zgodilo, ako le en sam greh ubranim, bo vse moje terpljenje obilno poplačano. Potem pa so pač kej resnično s tehtno in počasno besedo perstavili, de bi bilo tudi sedajnimu v nezmerno poželenje po zgolj posvetnih dobrotah pogreznjenimu svetu kmalo pomagano, ako bi si ljudje s sv. Franciskam te edine Kristusove besede prav k sercu vzeti hotli: „Kaj bi človeku pomagalo, ko bi ves svet perdobil, svojo dušo pa pogubil?“ in so nas milo prosili, de, kolikorkrat bomo podobo s. Franciška pogledali, naj bi nam tudi ravno povedane Kristusove besede pred oči stopile. Rekli so dalje, de nas sv. Francišk uči, de nebeško kraljestvo silo terpi, in de ga le tisti, kteri si silo perzadevajo, na-se potegnejo, de moramo tedaj tudi mi, ako hočemo večno zveličanje doseči, po zgledu tega svetnika, veliko delati in se truditi, dokler nam solnce tega življenja sveti.

(Konec sledi.)

Pismo misjonarja g. Otona Trabanta do milostiviga visokocastiljiviga Lavantinskiga kneza in škofa.

Hvala Bogu! že sim v novi Dongoli. Začnem pričujoče popisovanje od ondod, kjer sim bil v svojim poslednjim pisanju iz Koroska prenehal. (Dannica 7. in 8. št. t. l.) Povedati mi je tedaj, ktere imenitne reči in kraje sim v Kairu ogledal, ko sim se ondi mudil.

Eden teh krajev je duplina Marije Device. Le ta je v starim Kairu v izhodnim oddelku mesta; je pa podzemeljsko poslopje s tremi razdelki, ki so z malimi stebri narazen ločeni. Srednji oddelik je stanovališče Betlehemske sv. deržipe, ki je mogla pred neusmiljenim Herodam v Egipt bežati; tukaj

pred neko votlino, ki je bila mende nočno počivališče Marije Device, se bere dandanašnji sveta maša na neobdelanim altarnim kamnu, ki je brez vsaciga olepšanja. V desnim oddelku se kaže kamen, na katerim je sv. Jožef delal, na drugi strani pa se vidi izdobljen kamen, v katerim, kakor se pripoveduje, je Marija Božje Dete Jezusa kopala. Škoda, da poslopje samo, in še bolj cerkvene oprave so silno zapuščene; pa sej tudi drugači ne more biti, ker todni katoličani za častitljivi kraj premalo skerbé; še bolj pa, mislim, je ta vnemarnost od tod, ker je Mariina duplina v oblasti od sv. Cerkve ločenih Koptov. Bral sim na tem mestu sv. mašo in mnogotere čutila so mi serce obdajale, ko sim vidil pred seboj altar brez podobe, slabe svečnike z malimi svečicami, priprost kelih, zastaran križec, obdergjen mašni plajš in zlo izdelane mašne bukve; tablice z molitvami pa celo nikakoršnih ni. Si imenovano poslopje še jasniši predočiti, si mislite, milostivi knez! kako zapušeno podružnico, ki nima druge naprave, razun altarnih ostankov, in 10 stopnic napošev pod velikim altarjem, in taki je ogled tega poslopja. Stara podružnica bi bila koptiška cerkev, podzemeljske rake pa Mariina duplina. Ako ima ta duplina, ta kristjanam častiti spomin, tudi v pobožnost služiti, je mnogih misel, da naj bi se hiša ob duplini od Koptov kupila in se v katoliško cerkev preuredila. Brez tega pa ne bo kej. Za zdaj saj pa je zlo želeti: altarne podobe — bég v Egipt, — spodobne mašne priprave in nekakiga cerkvenikika, kakoršni že, ki bi imel nekoliko plače, da naj bi skerbél za snažnost in bi pri sv. maši stregel. Sedaj oskerbuje té reči silo stara pobožna ženica.

Toliko naj bo od dupline Marije Device, ktero sim s težkim srcem zapustil. —

Drug kraj, ki sim ga ogledal, je otok Rodda na Nilu, unstran stariga Kaira, h katerimu je nekako eno uro, kakor k Mariini duplini. Ta otok je za to imenitni, ker je bil na njim otročiček Mozes, v ločji košarici po vodi plujoč, po Faraonovi hčeri otét. Zdaj je ta otok velik vert, na katerim naj ljubši cvetice in naj gorši zeli vročiga podsolčniga pasa zelené, cveto in veličastni sad rodijo. Tukaj rase p. turšici podobni sladkor (sladkorovo drevo), 3 do 6 čevljev visoka pavolnica, arabsko kofetovo drevo (ki ima vse letne čase na ravno tistim sadežu cvetje in sad ob enim), lepi granat s 3 do 6 liber težkim sadom, koristna oliva, vitka kronovejnata datelnova palma, razvejnata smokev, in draga pomeranča in citróna; in vsi ti sadeži (kterih nekatere imajo tudi v moji domovini, pa le révno v kaki steklenišnici) tukaj pod milim nebam.

Per silni vročini, kakor je, bi pa vender imenovani sadeži ne donesli, ako bi se vert po umetnih vodotočih ne namakal. Pod poprejšnim Egiptovskim poglavarjem je bil vert še gorši, in so ga torej tudi obilniši obiskovali; sedanjih dob vabi ljudi, zlasti popotne, skorej več nekaka duplina, ki je z naj različnišimi lupinkami (školkami) rudeciga morja obsejana.

Tretji kraj, ki sim ga z misjonskimi tovarsi vred ogledal, je prostor, kjer mnogoslovesni pili ali piramide kupé. Skobacal sim bil samo na naj vikši pil, ki je navpik 448 čevljev visok; in ravno de mi ni bilo serénosti zmanjkalo. Ker ko sim bil do srede perplezal, se je eden mojih tovaršev vernil, in svesto bi jo bil jest za njim potegnil, ako bi me ne bili Beduinci, ki se za dobro plačilo o-

bilno ko spremljavci vrinejo, — hoté ali nehoté, na verh pila čez 3 do 5 čevljev visoke skale za obe roki kviško vlekli. Ko sim bil pa verh dosegel, se nisim kesal, da sim dospel na to težavno in nevarno visočino.

Moji serčni tovarši, ki so bili še pred menoj na to vertoglavno višavo skomarali, so imeli pri sebi sklenico krepčavne kapljice, ki smo jo pa izpraznili klicaje: Slava našimu junaškemu cesarju Francišku Jožefu!

(Dalje sledi.)

Svetnikov ne zasramuj!

Žalostni časi so se perécli, časi strupeniga pohujšanja, ktero po svetu med velikaci in že tudi med reveži razsaja. So hiše, peklenške nastave, v katerih se zaklad prave vere gubi, in gajusni napuh ljuliko nevere zanje. Nevera se enako neukrotljivi povodnji po zalim travniku katoliške cerkve razliva. Vsak ée po mesu prost biti, vse božje in cerkvene vezi raztergati: svete cerkve starodavne, častitljive oprave zaničuje, njenimu opominovanju se posmehuje, podobe Krizaniga še ne pogleda, kdo se bo lesenimu Bogu odkrival? si tak hudobnez misli: kdo bi se svetnikom uklanjal, jim roke in noge lizal? Ko tacimu se vest utihne, vsih vezi svoboden dirja v široko pogubljenje kot splasen konj zmuznivsi se berzdam in ostrogam vladajočiga jezdic. Ne zaničujte, preslepljeni reveži! Krizaniga, spoštujte Božje prijatelje, ker v Svetnikih se Bog časti. Večkrat je že pravična roka Božja zasmehovavca Svetnikov težko udarila; kar nam tudi sledeča resnična zgodba spricuje. V Slavnici blizo Litomisle na Češkim, je živel ob času cesarja Jozefa II. veliko krivovercov, kateri so posebno po zadobljeni veči svobodi katoličanam veliko perzadjali, nagajali, in jih dražili. Tako odbijejo eno noč pred cerkvijo podobi sv. Janeza Nepomučana masno kapo in svitile zvezde znad glave. Komaj ga castivci spet olepšajo, mu že tudi drugo noč desno roko s pozlačenim križicam in noge odbijejo. Ko se zjutraj katoličani jokajo, pride neki krivoveric, ter jim krohota je govori: I ravno prav, da so mu desno odbili, vsaj ne bo več tobaka duhal, ne bo treba več zanj denara. Katoličane v sercu tako govorjenje sprece, proti nebu oči vzdignejo: Bog pa sklene, zasramovavcu Svetnikov čudno smert poslati. Ravno so krivoverci v bližnji vasi Tempel zidali. Ko apno gasé, in v jami naj huje vre in kipi, se brez kacciga porinka ravno zasmehovavec Svetnikov vanjo zavalí, z desne roke se mu kmalo meso odloči in odpade, ter v strašnih mukah svojo černo dušo pravični sodbi izroči. Ta prigodba v duhovnijskih bukvah v vedni spominj zapisana vsim Slavničanam naj tudi našim nevercam strah in grozo v serce zasedi, da bi se poboljšali in spokorili.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Sila uči moliti, pravijo v pregovoru. To se posebno v sadanjim svetim létu razodeva; ljudje vsaciga stanu z nekako čeznavadno in posebno gorečnostjo hodijo od cerkve do cerkve in mnogi gredé na več razdelov roženkrane, litanije i. t. d. molijo. Zjutraj na vse zgodej in zvečer od sedmih do terde noči se nekatere ceste in ulice po mestu razlegajo od pobožne molitve nekaj posameznih oddelkov, nekaj

dolzi procesij spokornih molivecov. Popoldan per litanijah, ki se po vseh farnih cerkvah vsak dan molijo, je toliko in kterikrat še več ljudstva, kakor pri marsikterim nedeljskim opravilu. Daj nam Bog, da bi tudi veliko terdovratnim spreobrnjenje zamogli sprostiti, quia sunt multi nimis!

Iz Prage piše „Blahovést“ od 20. uniga mesca: „Med družimi romarji, kateri so k s. Janezu (Nepomuškemu) k nam peršli, smo vidili tudi moža, na kteriga katoliški Slovani radostno in ponosno gledajo. Menimo prečastit. g. škofa Lavantinskiga, Antona Slomška. Ta slavni vikši mašnik, nad druge izverstni prostonarodni spisovavec naših bratov Slovencev, začetnik društva sv. Mahora in bratovšine ss. Cirila in Metoda, so prišli k nam v Prago, molit na grobu našiga oslavljeniga spricevavca (mučenca) Gospodoviga. Molivši tu za svoje Slovence, so molili svésto tudi za zedinjenje naroda našiga v eni edini pravi veri.“

Iz Celovec piše Věcla: Častitim udam društva sv. Mahora podamo veselo oznanilo, da je polovica veliciga dela slavniga Goffina, ki je v nemškem že okoli 30 krat izdano, po neutrudljivim prizadetju g. Št. Kocianciča ravno dokončano. Una polovica bo tudi že v kakim mescu gotova. Celo delo bo obseglo okoli 50 tiskanih pol. Kmaló se bo jelo tiskati. Število družnikov je že 426.

Ogersko slovensko. „Ciril in Metod“ piše, da se je 28. sušca v Spisu nekdanji evangelijski učenik g. Jonás v pričo visokočastitiga škofa očitno v sveto katoliško Cerkev vernil.

Razgled po keršanskim svetu.

Sedanjo veličansko cerkev sv. Petra v Rimu je začel papež Juli II. v letu 1606 zidati, se je dalje delala pod Leonam X. in je pod Pavlam V. dodelana. 110 let so papeži k temu velikolepnemu poslopju, ki se kakor kraljica nad vse cerkve vesoljniga sveta vzdiguje, pomočke zbirali in hranili in nad 150 milionov frankov k todnim stroškam doprinesli.

Iz Linca se piše, da misli Dunajski nadškof v začetku jeseni na Dunaji mision obhajati in sicer po nar boljših očetih reda Jezuitov in Ligvorianov. Hvala Bogu, ako bo to res! Če kje, je pač na Dunaju misionov potreba; tam namreč se v glediših vedno sveta keršanska vera sramoti. Igra „Tannenhäuser,“ kjer so ajdovske spake in gora Kalvaria zijalskim očem izpostavljene, se v narodnim gledišu vedno obhaja! Ker se tako sv. vera podkopuje, ni čuda, da skorej vsak list dnevnika „Presse“ od kakiga samomora pripoveduje, ki se na Dunaju zgodi!

Iz Sibirie, nar nakrajnisiša konca slovenskiga sveta, se le redkokrat kej sliši o katoliški Cerkvi, in se tudi malo vé; zdaj so poljski časniki nekoliko razglasili od naših po unih krajih raztresenih bratov. Te naznanila so od Bajkalskiga jezera iz Nerčinske duhovnije — naj večí v katoliškem svetu — na Kinskim mejisu. Ne vé se, če je ondi mnogo katoličanov ali ne, gotovo pa je, da jih nekakih 4000 dela v Nerčinskih srebrnih dólih, ki so večí del Poljaki, iz državskih vzrokov v Sibirio odpravljeni. Duhovni pastir teh raztresenih ove je bil do l. 1850 Ciriak Filipovič, Bernardin iz reda sv. Franciška. Ta bogoljubni mož je bil v l. 1842 prišel v Nerčinsko in je kupil leseno hišico in je v nji priprosto kapelico napravil. Bog je pa pomagal in 1846 so že ubogi ljudje cerkvico napravili Gospodu nebes in zemlje. Po smerti mnogozasluženiga

pastirja je l. 1851 duhoven Jur Jurjevič, tudi iz reda sv. Franciška, peršel na njegovo mesto.

Angleško. Protestanški Anglezi pošiljajo po vsem svetu, kjer katoličani prebivajo, svoje bible in njih donašavce, da bi, ako bi bilo mogoče, katoličane premotili in jih svoji protestanški veri perdobili. Silno veliki so potroški, ki jih na leto v ta namen izdajajo. Glasno tudi oznanujejo v časnikih, kako zlo so usmiljeni do ubozih, in priprost človek bi utegnil res misliti: protestanška vera, ktero njeni spoznovavci tolikanj inakovernim perporočajo, v kateri se toliko ubogajme daje, ni tako slaba, kakor jo nekteri popisujejo. Ali poglejmo njih dela in iz njih sodimo, ne pa iz farizejskiga bahanja njih spisov. — V narodnim zboru (parlamentu) če dalje bolj protestanški poslanci vpijejo zoper pičlo plačilo, ktero katoliški učeniki v Mainotu od države dobivajo, in tirjajo, da bi država za katoliške šole clo nič ne plačevala. V Mainotu namreč se učijo katoliški lrci bogoslovstva. — V angleški jutrovi Indii v mestu Benares so vikši šole ajdovskih Braminov, kjer se čenče od Brama. Višnu, Živa in sto in sto durzih izmišljenih spak učijo, in kterih česenje vse, kar je ostudniga in nesramniga, v sebi ima. In te ajdovske učenike plačuje protestanška angleška država. (Balbi zvez. 3. str. 110.) Ali zoper to državno podpiranje malikvanja se ne oglasi noben protestanški poslanec. Oni brusijo svoje farizejske jezike le nad katoliško cerkvijo. — V angleškim velikim mestu Londonu 2 miliona in 500.000 ljudi živi, in v njem je tudi sedež nar večjiga bogastva celiga sveta. Misliti bi kdo utegnil, da tukaj — v tém središu protestantizma ni človeka, kateri bi sv. pisma in v njem zapopadenih keršanskih resnic ne poznal; — da tukaj je nar večí usmiljenje do revežev domá, in da jim ni treba pomanjkanja terpeti. Ali poslušajte! V Londonu je 600.000, reci: šestkrat sto tavžent ljudi, ki nikoli nobene cerkve ne obišejo; 12.000 otrok se nalaš za pregrehe redi, in 150.000 oseb obojiga spola živi lotersko. 1849. leta je v Londonu na teden nar manj 1 človek lakote umerl. 1851. leta je umerlo za lakoto tam 28 odraslih in 252 dojenčev. Okoli 16.000 oseb pride vsako leto iz ječ; na 20 oseb pride že 1 siromak, ki nima ne strehe ne hrane, t. j. vsako jutro vstane okoli 100.000 ljudi, ki ne vejo kaj bojo čez dan jedli in kje zvečer počivali.

Drobtince.

* Po naredbi kardinala Švarcenberga se pripravlja k tisku „katoličky spěvník,“ kateri bo vměsten v vse cerkve po Českim in Morakskim: tako se bo edinost v cerkvenim petju doseгла.

* V sredi sušca je neki óglar, žganja napit, v Bistrici na Slovaškem zmerznil. — Čujte, kaj žganje dela!

* Koroško v Afriki. V Korosku so mogli naši misjonarji vse težke skrinje predelati v manjši k večimu po dva stota (centa), da so bile za velbljude. Vei misjonarji so mogli pri tem na vso moč delati. Eniga dne, ko se vsi strudeni k jedi usedejo in jim gost pot z obraza kaplje, se oberne g. namestnik k g. Možganu (Korošcu) in mu v šali reče: „Ne bi bil verjel, da je na Koroškem o tem času taka vročina. (Bilo je mesca listopada.)“

Milli darovi.

Za afrikanski misjon. A. P. v namen sv. léta 2 gold.